Ч. 96 Четвер 1 (13) мая 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Руска рільнича школа в Кіцмани на Буковинї.

В черновецкій „Буковинї“ читаємо:

Від осени сего року будемо мати в Кіцмани свою руску рільничу школу. Будинки школи мають бути до осени готові, директор школи п. Жуковский уже є, наука певно почне ся вже сего року.

Доси була на Буковинї тілько одна подібна рільнича школа, і то німецка в Чернівцях. З неї широкий загал населеня нашого краю не мав користи; для селян потрібні були низші школи рільничі з зрозумілою викладовою мовою, а такі установив краєвий сойм по довголїтних заходах, що йно торік, одну руску в Кіцмани, а другу волоску в Радівцях.

Ті школи буде утримувати край, а в них будуть учити рільництва селяньских синів, що покінчили народні школи. По окінченю такої рільничої школи повинні би ученики вміти самостійно і розумно господарити на своїх ґрунтах, бо всего, що рільникови потрібно знати, буде можна в тій школї навчити ся.

Наука в тій школї буде тревати два роки з перервами лише на Великдень і Різдво; рік починає ся 1 жовтня а кінчить ся 30 вересня. До школи будуть приймати хлопців межи 14 а 16 роком житя (молодших або старших хлопців будуть приймати лише за дозволом видїлу краєвого). Аби хлопців приймили, потрібно дозволу родичів, або опікунів і їх зобовязаня, що будуть за хлопців платити (коли не дістануть дарового місця). Потрібно доброго сьвідоцтва з покінченої нормальної школи і сьвідоцтва здоровля. Подання треба вносити до дирекциї школи перед початком шкільного року.

Школи рільничі в Кіцмани і Радівцях то є інтернати (бурси), де хлопцї дістануть мешканє, цїле удержанє і опіку лїкарску в лекшій слабости. До тих шкіл приймуть по 20 до 24 учеників, отже і кіцманьска буде мати до 24 учеників. З тих десятьох приймає край на себе і буде за них платити. Инші мусять самі за себе платити по 120 зр. на рік, в чотирох чвертьрічних ратах згори. Громади, товариства і приватні особи можуть за згодою з видїлом краєвим назначувати стипендиї для учеників. О вільні місця можуть старати ся ученики лише родом з Буковини.

В школї будуть учити релїґії, рідної мови, німецкої мови, рахунків, ґеометриї і рисунків, землеписи (особливо Австриї і Буковини); історії натуральної, будови рослин, хову худоби, господарки, лїченя худоби, знаня законів і лїсової господарки. Може будуть і музики вчити та пожарництва. Очевидна річ, до того всего прилучує ся практична робота в поли, в городї і в стайнї і в вільний час прогульки для звидженя взірцевих господарств. Школа буде мати для практики цїле своє власне господарство.

Подаючи сї деякі дані про руску рільничу школу в Кіцмани, ми хочемо тим завчасу звернути увагу наших господарів, щоб не занедбали доброї нагоди і дали своїх синів на науку. Аби ж то скорше дістало ся до відомости селян, то маємо надію, що наші учителї вже тепер розповідять селянам, що то за школа і який з неї хосен.

До сеї звістки в „Буковинї“ мусимо додати ще й від себе кілька слів:

Руска школа рільнича в Кіцмани може мати важне значінє і для галицких Русинів господарів, іменно же з тих сторін що близько Буковини, як н. пр. снятиньский і коломийский повіт та полуднева часть борщівского, що безпосередно припирають до Буковини. Правда, що галицкі Русини не будуть могли користати з вільних місць в сїй школї, але могли би там уміщати ся за оплатою. Галицкі рускі господарі повинні би користати і з сеї школи та посилати туди своїх дїтий. Треба би щоби раз наші люди перестали видїти все щастє лиш в таких становищах як становища поменших урядників, учителїв і сьвященників. Навіть господар на однім морзї, скоро він чоловік образований, меткий і господарний, учений господар, може собі лїпше стояти, як який урядник, учитель або сьвященик. До того він ще собі чоловіком свобідним, независимим, паном своєї волї; не має над собою ніяких наставників. Бути господарем хоч би й маленьким, на однім морзї, дуже красно і добре, але до того треба науки і працї. Отже нехай наші господарі користають з науки господарства де лиш можна, хоч би й на Буковинї та не покидають ся землї, нехай дають учити господарства своїх дїтий, то бодай з тих будуть колись більші поступові, бо учені господарі. Руску рільничу школу на Буковинї повитають длятого радо і галицкі Русини.

---

23)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Иосифа Корженьовского).

(Дальше).

Коли Уршуля повернула до дому, застала вже лїкаря, що єї успокоїв, записав відповідний лїк і вказавши, що треба би робити на случай, коли би недужа знов млїла, пішов до дому. Старушка по кільканайцятьох мінутах заспала; служницю післано до аптики, а тимчасом Уршуля оповіла Мариянови всї обставини, які були причиною так наглої єї появи і погонї молодих людий, котрі єї так дуже наполохали.

— Але тепер не беру їм за зле їх напасти — додала усьміхаючись і подаючи руку ущасливленому єї присутностию і оповіданем Мариянови. — Коби не та пригода, то я може нїколи не довідалаб ся, що ви мешкаєте у Варшаві та й ще так близько нас. Надію ся, що будете для мене і тут такі добрі, як на Димівщинї, а я буду так само пильною і послушною ученицею як була там. О, ви не повірите, як менї тепер сумно було в тім нещасливім місточку, де ми зазнали тільки прикрости, що я не мала нї взірців нї живої душі, котра могла би менї була дати пораду і науку. Я нераз била ся з гадками і насмарувала там богато річий, то з голови, то нїби з природи, але то всьо видаєсь менї тепер таке погане, що справдї я рада, що спалило ся, бо инакше соромилась би показати вам. Лише одної річи жалую, що також згоріла. Памятаєте ту велику книжку з таким знаменитим папером, що ви менї єї дали. Она була для мене дорогою памяткою, раз що менї пригадувало Димівщину, а потім....

Тут Уршуля легко почервенїла і замовкла; Мариян слухав єї з глубоким зворушенем. Але якась радість обхопила его серце, коли вимовила ті послїдні слова, коли не таїла, що памятка від него була для неї дорога, коли потім пречудний румянець облив єї лице, скоро задержала ся, щоби не сказати більше нїж би на то позваляла єї дївоча соромливість. Чувства, які его обняли, та глубока пристрасть, що не успула в его серци нї на хвилю, хоч сила волї придавлювала єї, а час і брак надїї хотїли єї приспати, блисла в его очах так видно і сильно, що Уршула вдивила ся в него з зачудованем, так видав ся їй відмінним і о много менше поганим. Але анї до голови їй не прийшло, щоби то був відблеск тої полуміни, що нищила бідного горбатого. Він манив себе і тепер так само, як давнїйше в Димівщинї, коли то нераз о мало що не відкрив їй своєї любови, та не предложив пожертвованя цїлого свого житя і цїлої души для неї.

XIV.

Однако Мариян скоро отямив ся; а Уршуля говорила дальше:

Бачу, що ті лїта, в яких я вас не видїла, цїлком вас не змінили. Алеж бо й я лише трохи постаріла ся, обгоріла і обкоптїла якось в тій Варшаві, де так тяжко о сьвіжий воздух: впрочім я така сама, як була там, де менї було так добре і свобідно. Тому й маю надію, правда пане Марияне, що і тут уладимо всьо так як в Димівщинї і будемо як найчастїйше бачити ся. Моя бабуня не буде нам перешкаджати в наших занятях. Ви не увірите, яка то чесна, добра і весела старушка. Коби лише була здорова і коби лиш можна виставатись звідки дла неї о кого, що мавби який боляк, веснянки, або що иншого, щоби она могла его лїчити. Бо перестерігаю вас, що она знає всї симпатичні лїки і вірить в їх успішність. І коли хочете, щоби вас від разу полюбила, то не противіть ся тій невинній єї слабости і не поборюйте єї віри ніякими доказами, а навіть удайте коли — додала тихійше і усьміхаючись — що вас горло болить, то зарав вам завяже такий шнурок на шиї, такий сам як я вже віддавна ношу на єї приказ.

— І певне той лїк охоронив вас від тої прикрої недуги — відповів Мариян, споглядаючи на єї білу і округлу шию, котрої блеск і красу збільшав ще той червоний шнурок — бо рука приязни і любови вливає магнетичну силу в ті дрібницї, котрими хоче ослонити груди улюбленої особи. Кожда така річ то лише видимий знак бажаня несамолюбної і вірую̆чої душі, що то добро, якого бажає ближньому, певне прийде. А чиж така віра може остати без успіху?

— Дуже тїшу ся, що ви так гадаєте — відповіла Уршуля — бо я бояла ся, щоби моя дорога бабуся не видалась вам сьмішною з тою своєю вірою, що в сути єї душі, єсть чистим бажанем добра, як ви кажете, але обявляє ся так, що входить в межі забобонів. Однако коли ви будете єї слухати з прихильностию, то

З Ради державноі.

13. Засіданє Палати послів з дня 10 мая 1897.

На сім засіданю предложив Міністер скарбу проект закона в справі належитостий судових. — Пос. о. Фішер предложив внесенє в справі скасованя оплат за доручене сторонам письм судових в справах правно-цивільних, а пос. Мерунович — внесенє, жадаюче ревізиї закона о товариствах зарібкових і спілках господарских.

Угода торговельна з Болгариєю.

З порядку дневного приступлено до дискусиї над угодою торговельною з Болгариєю. Пос. Лехер (Німець з Берна) був противний проектови і поставив до проекту додаток, щоби угода була ухвалена, але лиш під услівєм, коли би Болгария на основі берлиньского договору признала австрийскій монархії, навіть тогди, коли би ся угода скінчила ся і не була відновлена, право найбільшого увзгляднення.

Міністер торговлі бар. Глянц сказав, що угоду заключено головно длятого, щоби мати тревалий і певний терен для австро-угорского вивозу. Болгария єсть вже нині під взглядом торговельно-політичним краєм важним, а може стати ся ще важнійшим. Дальше доказував мінiстер, що угода не єсть так переведена, щоби лиш Угорщина з неї користала, бо она увзгляднює рівномірно обі половини держави.

Промавляли ще пос. Пец против і посли Форшт та Колішер за угодою і остаточно затверджено угоду а додаток Лехера відкинено.

Інтерпеляциї.

Пос. Патай і Ґреґоріґ поставили інтерпеляцию до президента мінiстрів, в котрій навязуючи до інтерпеляциї пос. Евг. Абрагамовича в справі розрухів в Ходорові доказують, що згадана в тій інтерпеляциї телеґрама з „християньскої сторони", показала ся яко містифікация того-ж посла зі сторони жидівскої, та що розрухи були наслідком визискуваня робітників.

Новинки.

Львів дня 12-го мая 1897.

— Перенесеня. П. Намістник перенiс практиканта концептового ц. к. Намістництва Мар. Каминьского зі Львова до Рогатина.

— Ц. к. Намістництво надало опорожнену греко-кат. парохію цісарского надана в Жегестові о. Алексію Гукевичеви, дотеперішному пароховн в Річичанах.

— Письменний іспит зрілости в ц. к. мужескій семинарії учительскій у Львові розпічне ся в пятницю дня 28-го мая о годині 8-ій рано.

— Іспит на учительки ручних робіт відбувати ся буде в ц. к. женьскій семинариї учительскій у Львові в середу дня 26-го мая від години 8 оі рано. Поданя треба вносити до дирекциї семинариї (ул. Скарбківска ч. 39).

— Є. Ем. кардинал-митрополит Сильвестер Сембратович виїздить нині до Унева і перебуде там до суботи. В суботу виїде кардинал на канонічну візитацию бережаньского деканата в супроводі крил. Бачиньского.

— Др. Кирило Студиньский, прив. доцент унїверситету краківского буде викладати в лїтнім півроцї „Історию галицко-рускої лїтератури від виступу Маркіяна Шашкевича" (1 година тиждневно) і „Погляд на історию розвою рускої мови" (1 год. тиждневно).

— Пригадую Впв. Товаришам, котрі 1887-го року складали іспит зрілости в академичній рускій гімназиї у Львові, що ми тому десять лїт рішили з'їхати ся сего року у Львові і то дня 7 червня. День сей припадає в понедїлок, на другий день лат. Зелених сьвят, отже буде мабуть для всїх догідним. Програму з'їзду уложать ті товариші, що жиють у Львові або близше Львова. — *Осип Маковей* в Чернівцях.

— Новий поклад вугля відкрили в Бирчи француски інжинери в глубині 30 метрів. Окази того вугля різнять ся від звичайно стрічаного в Галичині брунатного вугля, а нагадують вуголь шлеский; однак доперва дальші проби викажуть опалову вартість бирчаньского вугля, а відтак не розслїджено ще, чи сей поклад дрібний чи обемистий і чи виплатить ся заводити там копальню. Будь-як-будь відкрите вугля в Бирчи єсть річию цікавою з погляду геольоґічного, бо доси геольоґи твердили, що по-за покладами шлескими сягаючими в повіт хшанівский, нема в Галичині покладів формациї вугля камінного, а можна подибати тілько молодший вуголь брунатний.

— Окружний суд в Стрию буде активований вже сего року. Мінiстерство судівництва оголосило вже розпорядженє, в наслідок котрого той суд в сполученю з повітовим міско-делегованим судом розпічне урядову діяльність з днем 1-го падолиста с. р. Пригадуємо, що до округа того суду будуть належати виділені з обсягу окружного суду в Самборі повітові суди: Болехів, Долина, Рожнятів, Сколе, Стрий, Миколаїв, Журавно, Жидачів і Мединичі.

— Злодійский маґазин відкрила сими днями поліция недалеко Перемишля. В ярузї лїса на Липовици, віддаленім при кільометри від міста, устроїли невислїджені доси злодії правдивий склад біля, одежи і всякого рода инших річий, укритих в корчах і під корінєм дерев. Крім пак звязаних і готових до перенесеня, найдено там навіть кілька пар чобіт з острогами, імовірно украдених у офіцирів і т. ин. річи.

— Викопали в Лукавици коло Цурина на Буковині дня 7-го мая при копаню ями скриню, а в ній дводілтну дитину, порубану на кілька частий. Що має значити то страшне відкрите, може викаже судове слїдство, яке вже заряджено.

— Пятнистий тиф появив ся під Львовом. В Сигнівці стверджено доси один, а в Скнилові і Скнилівку чотири случаї.

— Огні. Дня 28-го цьвітня около $8\frac{1}{2}$ години рано, коли майже всї люди вже в поле виїхали, вибух огонь в Городици королївскім і знищив чотири селяньскі загороди з усіми припасами збіжа і паші. Крім того згоріло в хлївах 5 штук худоби. Огонь вибух на обійстю господаря Стефана Чада з незвістної причини і ширив ся так скоро, що коли прибігли люди, вже не можна було нічого виратувати. Щастє, що вітер був полудневий, бо инакше була би стала жертвою пожару і нова хороша церков. До огню прибула ходорівска сторожа пожарна і займила ся гашенєм трех зрубів з хат погорілих; четверта хата стара згоріла цілковито. З місцевих людий визначили ся при гашеню огню місцевий учитель Стефан Штогрин і господар Йосиф Гамкало. Всї чотири господарі були обезпечені в краківскім товаристві. Пожежа тревала всего пів години. — В ночи з 9-го на 10-го с. м. знищив страшний пожар всї господарскі будинки на фільварку Острівчик долїшний

тут в нашім кутику заволодіє найліпша згода, у нас зацвите штука; я нагороджу собі страчений час працею і пильностию, возьму ся до фарб, до чого вже від давна маю охоту, і як мені то удасть ся і ви будете з мене вдоволені, то тоді в нагороду, правда пане Мариняне, відкриєте передомною тайну штуки, на котру я доси гляджу сліпим оком; будете так говорити, як часом в Думівщині, а я буду так слухати, як слухала і бачила виразно, що передомною відкриває ся новий сьвіт.

Мариянови потемніло в очах, его обхопив якийсь заворот, закрив рукою очи повні сльоз і поступивши поглянув на капелюх, бо хотів утечи боячи ся, щоби не зрадив ся і не розігнав тих чарів.

— Не ідіть ще — сказала Уршуля встаючи і прислухуючись снови старушки — бабуся спить спокійно, можемо ще поговорити. Правда, вже пізно, але як принесуть ліки, то підете. Лише прошу вас, прийти завтра і дізнати ся, чи живемо.

Мариян сів знов, а она посунувши до него крісло і поставивши сьвічки так, щоби блеск полумiни не падав на очи спячої, сїла і почала его винитувати, як давно мешкає в Варшаві, що малював, чи покаже їй коли свою роботу? Мариян відповідав як міг на еї питаня, чому покинув родинний дім; о своїх роботах легко згадав, як о річи, котрої нема що видіти, бо ні одна не була ще скінчена а на кождій була би себе пізнала. Відвертаючи-ж еї увагу від своїх робіт, спитав чи була вже по тутешних церквах.

— Була майже у всїх — відповіла Уршуля — але що-ж? Нігде не найшла я нічого такого, що радувало би мое око і душу. Лиш в двох суть два образи.

— У Піярів і у Візиток — перебив Мариян.

— Бачите, як то пізнати, що я ваша учениця — відповіла усьміхаючись так любо, що серце бідного Марияна аж задрожало. — Як раз там лише стояла я довго, вдивлюючи ся в пречудне лице розпятого Христа, в лице Єлисавети і Мариї на образі у Візиток і гадала собі, шкода, що тут нема мого пана Марияна, він сказав би мені і то до розуму і до серця, чому мені то подобає ся, чому так стою задумана і дивлю ся і не можу надивитись.

— Коли б то вам було так милим — сказав дрожачим голосом Мариян — щоби ми разом бачили ті очи, то підемо колись разом обоє.

— Дуже радо, дуже радо, коли тілько бабуся виздоровіє — відповіла Уршуля спускаючи очи.

— А навіть предложив би я вам щось більше — сказав несьміло Мариян. — Маємо тут кількох добрих артистів в Варшаві, ми могли би оглянути їх робітні і приглянути ся їх способови мальованя. Маємо кілька збірок діл штуки важних і гарних, іменно у Зелиньского, Забели, в Лазенках і в Кріликарни. Там суть річи варті того, аби їх побачити, з котрих можна богато научити ся. Коли-б ви не встидали ся піти там зі мною, то я дуже радо повів би вас там і показав всьо.

— Встидати ся? А то чого? — спитала зачудована. — Чи мене тут хто знає, чи знає хто я? На нас ніхто не зверне уваги, а як погляне, то погадає, що я ваша сестра, або.... — тут замовкла кинувши оком на заклопотаного Марияна, відтак скорше додала: — Впрочім для мене головна річ користати з вашої доброї волї і научити ся чогось. Я й так стратила тілько часу; пів року спджу у Варшаві, а нічого не бачила. Ви не увірите, яка я вдячна, що вам прийшла така гадка. Вже нині бачу, як буду щаслива, коли виберемо ся на ту милу вандрівку. Але ось і ліки. Не хочу вас довше задержувати, бо вже справді пізно. Добраніч, добрий пане Мариняне, до завтра.

Мариян поглянув ще раз на то лице, що так глубоко врило ся в его серце; бачив еї повну щирої радости, що побачили ся і могли разом погорити, а урадований і щасливий, як ще нїколи в житю не був, витягнув до неї свою костисту руку і стиснувши подану долоню, відійшов. Вже був в дверях, коли Уршуля підбігла до него і хотїла его просити, щоби подякував ще раз від неї тому молодцеви котрий так сьміло станув в еї обороні; але задержала ся і коли Мариян замкнув двері, постояла ще хвильку на місци з похиленою головою, а відтак потираючи легко пальцями чоло, немов би хотїла сказати: Що тобі в голові! — повернула звільна до столика, на котрім стояли ліки.

Коли Мариян достукав ся до каменицї і війшов до комнати, стояв ще Гнатко задуманий. Але запитаний, що єму є і чому не кладе ся, збув тим приятеля, що ждав на него, бо був цікавий на причину тої події, в котрій брав сам участь, а котрої не міг собі витолкувати. Мариян оповів єму коротко, хто була переслїдована дївчина, хто еї напастник і яким способом найшла ся сама на улици о такій пізній порі.

— То щастє — сказав Гнатко, удаючи рівнодушного — що ваш сторож заспав десяту годину і не замкнув каменицї. Бог знає до чого дійшли би були ті пяні розпустники з наполоханою і безборонною женщиною.

— Єсть все невидима рука — відповів Мариян — що все стереже невинних і загрожених кривдою. Був би хтось певне мучив ся, хто би еї оборонив. А впрочім я еї добре знаю Спонукана конечностию позбулась би скоро свого страху і словом та поставою, завстидала б напастників хоч були пяні. І дивна-ж бо

коло Скваряви. Удало ся уратувати ледве шпихлїр і одну шопу. Також двір і теплярня оцїлїли. Огонь був підложений.

— **Лїтоґрафія Інститута Ставропигійского** під зарядом І. Стефаньского у Львові ул. Бляхарска ч. 9, виготовлює візитові білети, а то: 100 штук по цїнї 1 зр., з почтовою пересилкою 1 зр. 10 кр. — і всякі лїтоґрафічні роботи по дуже умірениій цїнї.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок товариства взаїмного кредиту Днїстер у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць цьвітень 1897 року. *I. Стан довжний*: Удїли членів 26.692 кор. 46 сот., Фонд резервовий 1.390 кор., Льокациї (на рах. біжучий в інституциях кредит.) 2.000 кор., Вкладки: а) стан на початку цьвітня 1897 160.449 кор. 7 сот., б) вложено в цьвітни 11.915 кор. 10 сот., в) вийнято в цьвітни 2.883 кор. 60 сот., позістає з кінцем цьвітня 169.480 кор. 57 сот., Сальдо процентів (побраних) 8.394 кор. 15 сот., Зиск з року попереднього 989 кор. 31 сот. Сума 208.946 кор. 49 сот. — *II. Стан чинний:* Позички удїлені: а) стан на початку місяця 187.174 кор. 3 сот., б) удїлено в цьвітни 25.300 кор., в) сплачено в цьвітни 5.778 кор. 70 сот. Стан з кінцем цьвітня 206.695 кор. 33 сот., Готівка в касї з днем 30 цьвітня 1897 606 кор. 61 сот., Льокациї: а) в Щадници почтовій (оборот чековий) 495 кор. 6 сот., б) в инших інституциях кредитових 1.000 кор. Сальдо коштів администрациї 149 кор. 49 сот. Сума 208.946 кор. 49 сот. — Членів прибуло 59, убуло 0, отже разом з кінцем цьвітня 1897 членів було 700 з декларованими удїлами 734 в сумі 36.850 корон. З припавших до заплати рат позичкових залягало з кінцем цьвітня 1897 цїлих і решти рат 57 в сумі 2989 кор. 51 сот., а прольонгованих рат було 13 на суму 938 кор. 68 сот., в котрих однак часть вплинула уже в маю с. р. — Стопа процентова від вкладок 5 проц.; процент від позичок удїлюваних 7 проц.

— **В товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в цьвітни с. р. 5253 важних поліс на суму 2,953.077 зр. обезпеченої вартости з премією 25.402 зр. 95 кр., — було отже разом з попередними до 30 цьвітня с. р. 12.485 важних поліс вартости 7,624.682 зр з премією 61.796 зр. 69 кр. В попереднім (IV.) роцї було до 30 цьвітня 10.097 поліс вартости 6,168.548 зр. з премією 51.069 зр. 71 кр., а в I. роцї (1893) в тім самім часї 1995 поліс вартости 1,608.436 зр. з премією 12.032 зр. 78 кр. Шкід було в цьвітни с. р. 33 случаїв, отже разом до 30 цьвітня с. р. 76 шкід, з котрих 71 уже виплачено, в 2 случаях здержано на разї відшкодованє (в сумі 290 зр.), а 3 шкоди в лїквідациї. Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідацийними виносить на власний рахунок 7.368 зр. 02 кр. Фонд резервовий виносить з кінцем цьвітня с. р. 58.882 зр. 10 кр.

Торг збіжевий.

Львів дня 10-го мая: Пшениця 7·50 до 7·80 зр.; жито 5·25 до 5·50; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 4·75 до 5·— овес 5·75 до 6·25; ріпак 11·— до 12·—; горох 5·— до 8·—; вика 4·50 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·50 до 5·— гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 25·— до 40·—; шведска 50·— до 65·— біла 30·— до 40·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·35; нова 5·— до 5·35; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Віденъ 12 мая. До Pol. Corr. доносять з Константинополя, що в тамошних кругах правительственних наміряють домагати ся сплати грецкого воєнного відшкодованя в ануїтетах, обезпечених заставом доходів з Тесалїї, і они мають творити основу до нової турецкої позички для вирівнаня коштів воєнних. Управильненє тесальскої границї уважають за необходиме.

Велєстіно 12 мая. Турецкий командант видав до людности успокоюючу відозву. Припускають тут, що Греки уникають умисно рішучої битви, щоби щадити войско, котре могло би бути потрібне, коли би в Атинах вибула революция.

Атини 12 мая. Держави передали вчера грецкому правительству ноту в справі свого посередництва, в котрій обіцюють довести до застановленя війни і улекшеня трудностий під услівєм, що грецке правительство відкличе своє войско з Крети, згодить ся на автономію Крети і прийме безусловно ради держав. Грецке правительство відповіло, що приймає всї услівя.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·[illegible]4[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тільки від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Новаковский

то людина — додав Мариян одушевлений образом Уршулї і перенятий цїлий єї принятєм і розмовою — як ти сам бачив пречудна, а в серци у неї тільки доброти і веселости, що нїхто не подумав би видячи єї дома занягу при господарстві, що в тім самім серци єсть ще скарб чувств висших, висша честь для краси і штуки, що виступає часом в єї очи, розливає ся по лици і дає їй повагу і стать музи перенятої якимсь натхнїнєм.

— О, має навіть правдивий талант, я сам бачив — відповів Гнатко, забувшись заслуханий з давним занятєм в похвали Уршулї.

— Звідки-ж ти то знаєш? — спитав Мариян здивований і з тайним страхом, який его цїлого обхопив.

Коли змішаний Гнатко не зараз відповідав, відозвав ся Мариян: — Правда, пригадую собі і она тобі говорила, що вже раз бачила тебе. Де-ж ви бачили ся. Знаєш єї? Ти нїколи о тім не згадував.

Хоч ті питаня були ставлені скоро і голосом напруженим, чим раз більше проймаючим в наслїдок ростучого зворушеня, то однако Гнатко мав час охолоти і ведений немов би яким инстинктом, що приказував, що сказати, а що замовчати, відповів:

— Ба, як же я тобі мав о тім говорити, коли я і сам забув. І особа і єї гарне лице вилетїло менї цїлком з голови, тим більше, що то вже більше як два роки, як ми стрітили ся і я цїлком не знав, що то за одна і як називає ся. Вправдї голови молодих женщин на твоїх образах пригадували менї часом ту пригоду, бо майже всї більше менше подібні до неї; але не знаючи, чи ти з нею знакомий та чи взагалї знаєш о істнованю єї, гадав я, що ти своїм талантом трафив в щасливій хвили на ті черти лиця, котрі здаєть ся і сама природа сотворила немов в хвили одушевленя.

Мариян почервонів і змішав ся, а видячи що Гнатко не спускає з него ока і якби умисне згадав о тій подібности, аби его випробовати, звернув розмову на що инше і спитав:

— Яка-ж то була пригода? Розкажи.

Тодї Гнатко оповів єму о стрічи з Уршулею в Полудници; як его то здивувало, що сама панночка рисувала розвалену хату; як він вискочив з брички і підійшов, щоби побачити, хто то так забавляє ся на попасї; як станув тихо за нею і приглядав ся єї роботї, як она потім замітивши, що хтось за него стоїть, налякала ся і закрила свій рисунок; як він вкінци пізнаючи, що поступив собі нечемно і налякав єї, перепросив хорошу дївчину за свою цїкавість і влізливість, поклонив ся і дальше поїхав. Лише тільки сказав приятелеви о своїй пригодї, але о своїй пригодї з Уршулею, нї о записцї в своїй книжочцї не згадав анї слова.

Мариян вислухавши того оповіданя, встав, перейшов ся кілька разів по комнатї і задержуючись нагле перед задуманим приятелем і поглянувши на него допитливо, сказав до змішаного его поведенєм Гнатка:

— Ну, даймо тому нинї спокій. Клади ся Гнатку як будеш міг на тій канапцї, або лїпше іди положи ся на моїм лїжку, бо канапа коротка, а я лишусь тут. Але лягаймо спати, бо вже пізно.

Подали собі руки. Мариян кріпко стиснув долоню приятеля, немов би благав его о милосердиє над собою. Гнатко почув по тім стисненю, що в серци приятеля нема спокою і чи то ведений привязанєм до него, чи може чуючи ся винним, що звернув око і гадку до тої, що без сумнїву була добром упослїдженого від природи калїки, притиснув Марияна до себе і угуливши его голову в своїх обіймах, поцїлував его і пішов до другої комнати та кинув ся на лїжко. (Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.